

DES DELS CIMS

*Aquí, tant a prop del Cel,
A ple sol...*

Ja hem arribat a dalt. Quina grandesa
s'ovira des dels cims!
El pit pren força, l'esperit s'enlaira
i arriba a l'infinit!
Des d'aquí, tot és gran, hermós, magnífic,
i a l'hora canta i riu!

Guaiteu, companys, guaiteu, tot quant la vista
aplega ací i allí,
i allà d'allà, ben lluny, les marevelles
que's veuen a desdíl...

El cel, tant blau, l'immensitat que'ns volta;
la quietut sublim;
l'aire agradós, que a pler ens acarona;
aquest sol, que és tant viu;
catifes de verdor, que arreu s'extenen;
cascades, fonts i rius;
i valls, i serres, i hermoses fondalades,
a on tot hi somriu;
i boscos verges, que l'oreig hi entona
una cançó gentil;
i pobles, com remats que pasturegen...
guaiteu, tot, que és bonic!

Que és bell, el món, mirat des de l'altura!
Això és el paradís!
Aquí, tant prop del cel, del sol, dels àngels;
tant lluny del món que viu
la vida de miseries i d'engunies,
quin goig el que sentim!
El cor s'eixampla, l'esperit s'enlaira,
volant a l'infinit;
per a admirar de Déu tanta bellesa
com des d'aquí fruïm!

E. G.